Читаю Ваші книги, метре слова,
Гортаю незабутні сторінки.
Павлушу, Яву зустрічаю знову
В широких плавнях – справжні моряки!
Безлюдний острів, як на те – юннати.
Оце тобі така самотина!
Найбільший скарб вдалося відшукати –
То справжня дружба, що в житті одна.
Пісні, веселощі, верба як вишка
І гумор – мов з козацького коша!
А то було ще меншенька Яришка
Дала такого брату відкоша,
Що тільки Яві стало не до сміху,
А читачам – веселощів мішок.
"Тореадори"… Жартів, як із міху:
То усмішка, то регіт, то смішок!
Позаздрив би і Сойєр невгамовний –
Це ж вам не пофарбований паркан!
А слава про кориду, безумовно,
Вже перетнула синій океан.
Улюблений наш Всеволод Нестайко
До серця всюди милий дітворі.
І Знайки і маленькі ще Незнайки
Читають книги вдома і в дворі.
Малюють ілюстрації казкові,
Поглянь на них під шелест сторінок
Письменник взяв до книги цю обнову,
Для читачів екзамен і урок.
Яким ти уявляєш Зайченятко?
А Соню Сонечко, а Дівчинку Хвилинку?
Тобі підкаже читача-дівчатко
Ще й намалює милу Веселинку.
Спасибі ж Вам, письменнику чудовий,
За книги, що у мене на столі,

За Ваше мудре українське слово,
Що так припало до душі мені!